

Και τώρ' ἀπ' τῆς πατοῦνας μας τὸν εὐσμον ἰδρώτα
εἰρήνη βλάστησ' ἔκκερμησ',
πρόδρομος δόξης και τιμῆς
μὲ ρόκκας και καρῶτα.

Ἄδη δευτέρα και γλυκυτέρα.

Ὅταν πῆγες μὲς 'στὴν Πόλι κι' ὁ Μινίστρος Φασουλῆς,
ὁ πολὺξερὸς γλωσσῶν,
και λαμπρῶς τὸν ὑπείδεγθε Τουρκαλάς μας προσφιλής,
ὁ γνωστὸς Τερρῆς-Πασσῶς,
ἦτο μία τῶν Σαββάτων,
και ψυχραίμας κι' ἀταρῶως
διγῶς τὸν Μαυροκορῶτον
και τὸν Νηόνιο τὸν Σταφάνου
τὰ 'τελείωσες μονάχους
μὲ τὸν Πρέσβυ τοῦ Σουλτάνου.

Και βαστώντας τὸ λιμπρέτο
ἐψάλεν ἀμὴν ἀμὴν,
'βρῆκε και τὸν Παρικλιέτο,
και τοῦ λέγ' εἰρήν' ἦμῖν.

Ρίχτε σμπάρα 'στὸν ἀέρα,
συγχαρῆτ' ἔχθρους και φίλους,
πανηγύρους ἡμέρα,
κι' ἄς ἐμπύσσομεν ἀλλήλους.

Αὐτ' ἡμέρα σθεαστῆ,
σγῶλη στόλων και στρατῶν,
τοῦτο Σαββατον ἴσθι
τὸ και νῦν εὐλογητόν.

Και 'στὸν Σουλτάνον ἔλεγε, τὸν φίλον τῆς γαλήνης:
εἰδέδαρες τοῦ ρεγγαριού κι' ἀδελφοί τῆς σελήνης,
σακέτης ἦσαν κι' ἔγιναν—χαρὰ γιὰ τὸ χαρῆμι—
κι' ὕμολογοῖ τὴν ρώμη σου Κισιόδαρα καλέμι.

Μονάχα σὰν τσακόνισαι μαζί μὲ τὸν Γκιουρῆ
ὅι βλίπουνο καρβασίνο,
μὲ μὲ τοὺς ἄλλους σὰν πιαστῆς ποὺ κάνουνε τὴ μοῦρη
παζαρι χαλαμοῦ.

Ἐτὸν Γκιουρῆ τὸν πελικεξῆ,
μὲ τοὺς ἄλλους τοὺς ἀφίνες,
κἄν νικᾶσαι κἄν νικῆς
πάντα χάνεις, πάντα δίνεις.

ἘΠότε κλῶτος, πότε μπάτσος,
κι' ὄλο μπαγλαρόνισαι,
πότε τέρτσος, πότε φάτσος,
πότε δὲν πληρόνισαι.

Ἐ Μπρὸς 'στὰ πόδια τοῦ Σουλτάνου
δίνω μὲ και πέρτω κάτω,
κι' ἔρχομαι μὲ τὸν Σταφάνου
και μὲ τὸν Μαυροκορῶτο.

Ἐ'Ἐλεος γιὰ 'μας, Σουλτάνε,
Πατισᾶχ, νισαφι κάνε,
μὴ θελήσης μὴ γιὰ πάντα τὸ Ρωμᾶϊκο νὰ πῆσῃ,
μὴ ζητήσης 'στὴν Ἀθήνα νὰ φορέσουν ὄλοι φῆσι,
μὴ ζητήσῃ κι' αὐτὰ νὰ γίνουιν,
κι' οἱ μὴ σκλαβῶναι νὰ πηγαίνουιν
'μπρὸς 'στ' Ἀνακτορα φεσαδῆς,
και νὰ κἀνουνε περασάδες.

Ἐ'Ἐλα 'στους Γκιουρῆ σιμά,
'πὲς τοὺς ἀφερῖμ και μπραβῶ,
νὰ σοῦ 'πῶ κι' ἔγω γιμά :
Πατισᾶχ ἀφέντη, σκιαβο.

ἘΔεῖξ' εὐγένειαν και τρόπος
οἱ κλεινοὺς ἀντιπροσώπους
και Μινίστρος ἐπιστήμη,
δεῖξε τρόπους και σ' ἔμῖνα...
κι' ὁ τερρηνεὸν Ζαήτης
ροῖδο τᾶκανε μὲ σῖνα.

ἘΔός μου κἄτι τὴ γιὰ δῶρο,
Μετζητῆ και ταμπακῆρα,
νὰ τὰ δειγῶν νύκτα 'μῆρα
οἱ λαὸ λιμοκοντόρο.

Δός μου και Χανουμ ἀφράτη νὰ τὴν πᾶω 'στὴν Ἀθήνα
νὰ τὴν κᾶνω μπαλαρίνα.
Δός σεμπτίτια, ὄς γλυκὰ,
ποῦ τὰ λέν μοναδικὰ,
κι' ἔταν ὁ Ζαήτης τῶρα,
φορτωμένος ἀπὸ δῶρα
μὲ τὸ λιμπρο τῆς εἰρήνης μὲς 'στὸ Παρλαμῆντο 'μπῆ,
'στὸν καθῖνα παρλαπίπα νὰ πετᾷ μοχαλεμπι,
και στραγάλλα ζαχαρήνια και τῆς Πόλις λεπιεπῆ,
κι' ὄλοι τότε νὰ τοῦ λῖνε «Μάσαλλα και σῶνει πᾶς».

ὁ Φασουλῆς ὁ πατρικὸς κι' ἔνας ἀνάρτης μυστικὸς.

Φ.—Και σὺ λοιπὸν σταυρατός;...ρὲ μῆρο μ' εἶναι τοῦτα;
ἰσὺ μὴν εἶσαι τὸ Γραχῆ, μὴν εἶσαι οὐ τὸ Γροῦτα ;
Α.—Ἰγούμαι τὸ κύρ Θεῶδωρο, τοῦ πρώτο Ντελλῆ—Γκῖα,
ποὺ κᾶνω τοῦ Γκιουλίκα.

Ἰγούμ' ἔκῖνος ποῦλεγα 'στὰ τὸς' ἀρματωλήκι
νὰ 'μπῶνε μὲς 'στου Τουρῖκο νὰ κᾶνουν ἀσικλιχια.
Ἰγούμαι ποὺ τοὺς 'Ε θ ν ι κ ο ὐ ε ἰπῆγα νὰ κτυπέσου,
ἰγούμαι ποὺ τοὺς ἔλεγα μὲ 'μπρὸς κὶ δῖκα 'πίσου,
ἰγούμαι ποὺ τοὺς ἀναφᾶ κι' ἄλλοῶς τοὺς εἶπα κι' ἔτσι,
ὄρὲ νὰ τρῶν σπληνάντερο, νὰ τρῶν κὶ κουκορίτσι,
πρᾶ νὰ σηκῶνουν τὸ Τουρτζᾶ, ρὲ μῆρο μ', 'στου ποδᾶρι,
πρᾶ νὰ τοῦ ρίχουν ἔπειτα πούλυ πούλυ σκορῶρι,
πρᾶ νὰ τοῦ τρέβου, μῆρο μου, κὶ ψῆχα κουραμᾶνα,
πρᾶ νὰ τοὺς πέρη ὀμῶλος τὸν κύρη κὶ τὴ μᾶνα,
πρᾶ τοῦ φακῆλι νὰ φοροῦν κὶ τοῦ λερὸ τοῦ φῆσι,
πρᾶ νὰ τοῦ κᾶνουν, μῆρο μου, Λοκάντατζη πρετσῖσι.

ἘΚοῦσαν λόγια τοῦ Μακρῆ,
ρὲ μῆρο μου καῦμίνας,
κι' οὔλοι μεγάλοι κὶ μικροὶ
σταυρατό μὲ λῆνε.